

Naenkrat je začutil, da so mu privrele solze čez lica. Kakor hitro je bila zaspala glava, se je zbudilo srce in je zaplakalo kakor dete sredi vse svoje strašne zapuščenosti. Na vsem širnem božjem svetu ničesar, česar bi se oklenilo v teh grenkih urah, pahnjeno kruto ven na cesto, da poteptano in pozabljeno izkrvavi, iztrepeta!...

In če bi zdaj tudi šel in storil vse, kar hočejo od njega, — kaj bi bilo? Sprejeli bi ga res pod svojo streho oni, ki ga zdaj že podijo izpod nje... včasi bi prišel kdo in bi pogledal, če še diha... mati bi mu celo zglavje prerahljala... in župnik bi ga hotel tolažiti... toda umiral bi vendarle sam in zapuščen...

Zganil se je jezno in je udaril z roko po senu, kakor bi se hotel zbuditi.

„Vrag vendar, da se ne smem izpustiti niti za hip z vajeti... Če se izgubim, pa že postanem klavrn in jokav. Že vidim, da bom moral gledati tudi smrti do zadnjega trenutka trezen v oči, ker drugače me res še premamijo...!“

Napravil si je zglavje više in je opazoval potem kmete spodaj po njivah na ravnini za vasjo. Gori in doli, na levo in na desno so korakali za svojimi konji. Posebno one tam doli ob robu je bilo skoraj smešno videti, kako so bili mičkani in njih konji nič večji od podgan in kako so imeli vendar vse tako zares...

(Dalje prihodnjič.)

## Ti me boš razumela.

Tam, koder v temi tone dalj,  
čuj, tam je moje kraljestvo —:  
Ko pride čas, ko Te svojo bom zval,  
razkrijem Ti duše zločestvo,  
Marija, — Ti lilija bela!

S solzami v očeh in s čelom na tleh,  
na ustnih neviden sovražni zasmeh  
razkrijem — nedolžni Ti — veliki greh,  
ki me muči v teh svetih nočeh,  
in Ti me boš razumela!...

Rusmir.